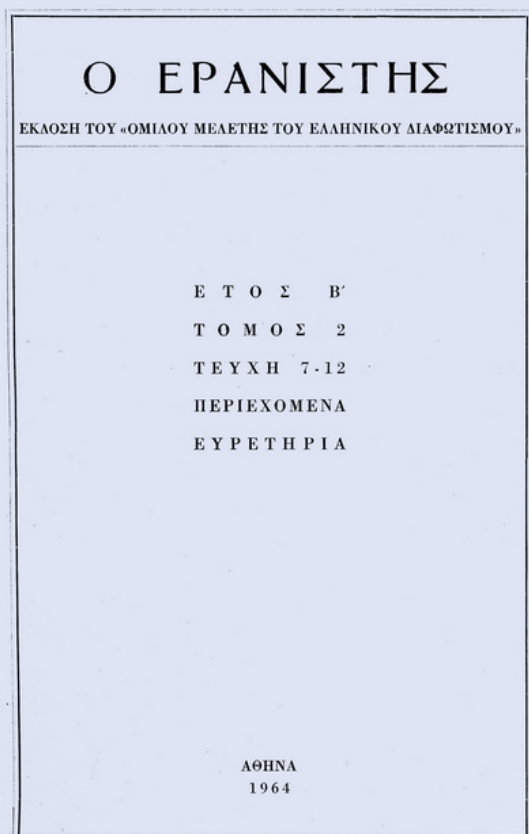

The Gleaner

Vol 2 (1964)

Άγνωστη έκδοση της «Ερωφίλης»;

Παν. Μουλλάς

doi: [10.12681/er.9646](https://doi.org/10.12681/er.9646)

Copyright © 2016, Παν. Μουλλάς

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

To cite this article:

Μουλλάς Π. (2016). Άγνωστη έκδοση της «Ερωφίλης»; . *The Gleaner*, 2, 190–192. <https://doi.org/10.12681/er.9646>

ΑΓΝΩΣΤΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ «ΕΡΩΦΙΛΗΣ»;

Ένα συμβολαιογραφικό έγγραφο από το Ἀρχαιοφυλακεῖο Λευκάδας¹ δημιουργεῖ θάσιμες ὑποψίες, ὅτι ἴσως ὑπαινίσσεται κάποια ἄγνωστη ὡς τώρα ἐκδοσὴ τῆς «Ἐρωφίλης» τοῦ Χορτάτζη. Δυὸ μέρες μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Ἀναστάσιου Κόνδαρη, ὁ Ζαχαρίας Ζαμπέλης, «δημόσιος νοτάριος» τῆς Ἀγίας Μαύρας, καταγράφοντας ὅλη τὴν κινήτῃ καὶ ἀκίνητῃ περιουσίᾳ τοῦ νεκροῦ, στίς 14 Αὐγούστου 1771, συμπεριλαμβάνει στὸν λεπτομερειακὸν κατάλογόν του καὶ μερικoὺς τίτλους βιβλίων². Ἔτσι μαθαίνουμε ὅτι ὁ Κόνδαρης εἶχε στὴν κατοχὴ του διάφορα «βιβλία τῆς μουσικῆς τέχνης», «ἕτερον βιβλίον ὀνομαζόμενον Χρυσάνθου Ἱεροσολύμων, Περιγραφὴ τῆς γῆς τῆς Παλαιστίνης παλαιόν», «ἓνα παλαιοφάλητρον τοῦ Δαυίδ», καὶ τέλος «μῖα παλαιόφλαδα τῆς Ἐρωφίλης καὶ τοῦ Πανάρετου, ἔτζη ὀνομαζόμενη».

1. Filza prima di S. E. Alvise Marin, Provveditore Straordinario di Santa Maura (9 Μαΐου 1768 - 7 Ἰουνίου 1771, ἔγγραφα 1-336), ἀριθ. 104. Βλ. μικροταινία στὸ KNE/BIE, Λευκάδα 1964, F 15.

2. Παρόμοιος κατάλογος βιβλίων περιέχεται στὴν καταγραφὴ (12 Νοεμβρίου 1769) τῶν περιουσιακῶν στοιχείων τοῦ Ἀντωνίου Σέρβου, ὅ. π., ἀριθ. 114 (μικροταινία KNE/BIE, Λευκάδα 1964, F 14):

«Βιβλία σταμπίσα ρωμαϊκὰ καὶ ἰταλικά: Μελέτιος Γεωγραφία, μεγάλο δουλεμένο· Λεξικὸν Ἑλληνικὸν μεγάλο, ὀλίγο δουλεμένο· ἄλλο ἐπτάγλωσσον, παλαιὸ μεγάλο, καὶ λείπει μέρος· Τετραβάγγελον, μικρὸ παλαιόν· Λογικὴ Κορυθαλλέως, δουλεμένη ὀλίγο· Νόμοι Ἰουστινιανοῦ, βιβλίον μεγάλο καὶ δουλεμένο· Γραμματικὴς Ἑλληνικῆς, παλαιᾶς μικρῆς δύο, τὴν μίαν τὴν ἔδανεῖσθαι ἀπὸ τὴν Κόκκινη Ἐκκλησίᾳ·

Τεχνολογία τῶν Γραμμάτων Βησσαρίωνος, παλαιὰ μικρὴ· Ρητορικὴ Σκουφου, μικρὴ δουλεμένη· Ὀμήρου Ραψωδία, βιβλίον μικρὸ καὶ χαλασμένο· ἕτερον βιβλίον, εἰς τὴν ἀρχὴν σταμπίσο, ἔχει πανηγυρικὸν εἰς τὸ γενέθλιον τοῦ Προδρόμου, τὸ ἄλλον εἶναι στίχοι εἰς ὅλα τὰ κεφάλαια τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς, δουλεμένο ὀλίγο καὶ μικρό· βιβλίον ἰταλικὸν δουλεμένο, οἱ Ὀμιλίες τοῦ Σένιερη, μικρό· ἕτερο, ἡ Ρητορικὴ τοῦ Καβαλκάντη, μικρὸ καὶ δουλεμένο· ἕτερο, ἡ Ἱστορία τοῦ Γουιτζιαρδίνι, δουλεμένο· ἕτερον senza frontispicio, ossia discorsi politici fruato; altro, di diversi ragionamenti ecclesiastici senza frontispicio fruato; altro, la grammatica di Alvaro fruata; limen grammaticum del medesimo fruato; filosofia moral del Tesauro usata· ἕτερα βιβλία καὶ τέτραδα διάφορα τῶν μνημάτων του χειρίσα, ὑπὸ χειρὸς του καὶ ἐτέρων γραμμένα».

Εύκολα μπορεί νὰ διαπιστώσει κανείς, ὅστερ' ἀπὸ ἕνα προσεχτικότερο κοίταγμα, ὅτι ὁ τελευταῖος τίτλος δημιουργεῖ μερικά ζητήματα μὲ τὴν ἰδιότυπη ἀναγραφὴ του. Ἡ πρώτη σκέψη θὰ ἦταν, βέβαια, ὅτι ὁ Ζαμπέλης ἀναφέρεται σὲ κάποια ἀπ' τὶς γνωστὲς μας ἐκδόσεις τῆς «Ἐρωφίλης». Φυσικά, δὲν θὰ εἴχαμε τὴν ἀξίωση ἀπὸ ἕναν συμβολαιογράφον ν' ἀναγράψῃ στὸ χρηστικὸ τοῦ ἔγγραφου τοὺς τίτλους τῶν ἐντύπων μὲ διβλιογραφικὴ πληρότητα· ἄλλωστε καὶ τὸ ἔργο τοῦ Χρύσανθου Νοταρᾶ, ἀμέσως παραπάνω, μνημονεύεται ἀπὸ τὸν Ζαμπέλη μὲ συντομία καὶ χωρὶς ἀπόλυτη ἀκρίβεια¹. Ὡστόσο ἡ ἔκφραση «ἐτζη ὀνομαζόμενη» εἶναι ἀρκετὰ δεσμευτικὴ, τόσο πὺν δυσκολεύεται κανεὶς ν' ἀποδώσῃ τὴν παραποίηση τοῦ τίτλου τῆς «Ἐρωφίλης» στὴν προχειρότητα ἢ στὴν αὐθαίρεσίαν τοῦ συμβολαιογράφου. Πρόκειται ὅμως μόνο γιὰ ἀπλὴ παραποίηση τοῦ τίτλου;

Οἱ γνωστὲς μας ὡς τὸ 1771 ἐκδόσεις, καθὼς καὶ ἡ ἔκδοσις τοῦ 1772, τιτλοφοροῦν τὸ ἔργο τοῦ Χορτάτζη μὲ τρόπο στερεότυπο. Τόσο στὴν πρώτη, ἄτυχη μορφή τοῦ 1637 (φυσικά, καὶ στὴν ἀνατύπωση τοῦ 1648), ὅσο καὶ στὴν ἀποκαταστημένη παρουσίαση τοῦ Ἀμβρόσιου Γραδενίγου (1676), ἀκόμα καὶ στὴν βενετικὴ ἔκδοσις τοῦ 1746, τὸ ποίημα ἐμφανίζεται μὲ τὸν σταθερὸν τίτλον «τραγωδία ὀνομαζομένη Ἐρωφίλη»². Ἄν ὁ Κόνδαρης κατεῖχε μιὰ ἀπ' τὶς παραπάνω ἐκδόσεις—ἄς ποῦμε, τὴν ἔκδοσις τοῦ 1676³ ἢ τοῦ 1746—γιὰ ποιὸ λόγο ὁ Ζαμπέλης, ἕνας ἐπαγγελματίας συμβολαιογράφος, θὰ κατέγραφε τὸ διβλίον ὡς «παλαιόφλαδα τῆς Ἐρωφίλης καὶ τοῦ Πανάρετου», φροντίζοντας μάλιστα νὰ προσθέσῃ καὶ τὴν κατηγορηματικὴν ἔκφραση «ἐτζη ὀνομαζόμενη»;

Νομίζω ὅτι δὲν θὰ εἴχαμε λόγους ν' ἀμφισβητήσουμε τὸ γεγονός ὅτι ὁ Ζαμπέλης μὲ τὴν λέξιν «παλαιόφλαδα» ἀναφέρεται σὲ ἐντυπο. Στὰ 1771 ἡ «φυλλάδα» προσδιορίζει κιόλας σταθερὰ ἕνα εἶδος «λαϊκοῦ λιγοσέλιδου διβλίου»⁴. Ἔτσι μπορούμε νὰ προχωρήσουμε στὴν ὑπόθε-

1. Ὁ πλήρης τίτλος εἶναι: *Ἱστορία καὶ περιγραφή τῆς ἁγίας γῆς καὶ τῆς ἁγίας πόλεως Ἱερουσαλήμ...* Βενετία 1728. Βλ. E. Legrand, *Bibliographie Hellénique*, XVIII siècle, τ. 1, ἀρ. 184.

2. E. Legrand, *Bibliographie Hellénique*, XVII siècle, τ. 1, ἀριθ. 265, τ. 2, ἀριθ. 535, καὶ XVIII siècle, τ. 1, ἀριθ. 345.

3. Γνωρίζουμε ὅτι ἕνας ἄλλος Ἐ-

πτανήσιος, ὁ Ζακυθινὸς Σπυρίδων Πελεκάσης, εἶχε στὴν κατοχὴ του τὴν ἔκδοσις Γραδενίγου. Βλ. Ν. Κατραμῆς, *Φιλολογικὰ ἀνάλεκτα Ζακύνθου*, Ζάκυνθος 1880, σ. 227· πρβλ. E. Legrand, *Bibliographie Hellénique*, XVII siècle, τ. 2, σ. 336.

4. Κ. Θ. Δημαρᾶς, *Ἱστορία τῆς νεοελληνικῆς λογοτεχνίας*, ἔκδοσις β' [1954], σ. 124.

ση ὅτι πίσω ἀπ' τὴν ἀναγραφὴ τοῦ Ζαμπέλη κρύβεται πιθανότατα μιὰ λαϊκὴ ἔκδοσι τῆς «Ἐρωφίλης», ἄγνωστη κι' ἀθησαύριστη ὡς τώρα. Θὰ μπορούσαμε μάλιστα νὰ ὁλοκληρώσουμε τὴν ὑπόθεσίν μας ἂν, βασισμένοι πάντοτε στὸ συμβολαιογραφικὸ ἔγγραφο, προσθέταμε στὴ λανθάνουσα αὐτὴ ἔκδοσι τὸν τίτλο «Φυλλάδα τῆς Ἐρωφίλης καὶ τοῦ Πανάρετου», ἢ τουλάχιστο «Ἐρωφίλη καὶ Πανάρετος».

Παν. Μουλλᾶς

Τὸ τεῦχος αὐτὸ ἐπιμελήθηκε ὁ ἐταῖρος τοῦ Ὁμίλου Σπύρος Ἰ. Ἀσδραχάς.